

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua	81
Partea a treia	153

N-am aflat niciodată ce făcea Hanna când nu era nici la muncă și nu eram nici împreună. Dacă o întrebam, refuza să-mi răspundă. Nu trăiam într-o lume comună, ci îmi dădea în viața ei locul pe care voia ea să mi-l dea. Trebuia să mă mulțumesc cu atât. Să-mi doresc mai mult sau doar să vreau să aflu mai mult era o îndrăzneală. Când eram deosebit de fericiți împreună și o întrebam, cu sentimentul că acum totul era cu putință și îngăduit, se întâmpla ca, în loc să-mi refuze răspunsul, să-mi ocolească întrebarea. „Cum vrei tu, băiete, să le știi pe toate!“ Sau îmi lua mâna și o așeza pe burta ei: „Vrei s-o umpli de găuri?“ Sau număra pe degete: „Trebuie să spăl, să calc, să șterg praful, să mătur, să scutur prunele, să le culeg, să le car acasă, să le fierb repede, repede, altfel le papă cel mic“. Își apuca degetul mic al mâinii stângi cu degetul mare și arătătorul dreptei: „Altfel, singur, singurel le papă pe toate.“ N-am întâlnit-o nici măcar o dată întâmplător pe stradă, într-o prăvălie sau la cinema, unde, cum spunea chiar ea, mergea destul de des și unde în primele luni voiam să mergem împreună, dar ea se împotriva. Uneori vorbeam despre filme pe care le văzusem amândoi. Ea mergea la cinema absolut la întâmplare, vedea orice, de la filme de război până la filme populist-patriotice și de la westernuri până la noul val, iar mie îmi plăcea

tot ce venea de la Hollywood, indiferent dacă acțiunea se petrecea în vechea Romă sau în Vestul Sălbatic. Amândoi iubeam nespun un western: Richard Widmark juca rolul unui șerif care trebuie să se dueleze a doua zi în zori, un duel pe care nu poate decât să-l piardă. Seara bate la ușa lui Dorothy Malone, care îl sfătuisese zadarnic să fugă. Ea deschide. „Ce vrei acum? Viața toată într-o singură noapte?” Când veneam uneori la ea plin de dorință, Hanna mă tachina: „Ce vrei acum, viața toată într-un singur ceas?”

O singură dată am văzut-o pe Hanna fără să ne fi dat întâlnire. Era la sfârșitul lui iulie sau începutul lui august, în ultimele zile înainte de vacanța mare.

Hanna fusese zile în șir într-o dispoziție aparte, dominatoare și plină de toane, dar în același timp, era limpede, într-o tensiune care o chinuia din cale-afară, făcând-o irascibilă și vulnerabilă. Încerca să se adune, să se stăpânească, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze sub presiune. La întrebarea mea ce o chinuia, reacționează urâcios. Nu-mi căzu bine deloc. Oricum, am simțit nu numai faptul că mă respinge, ci și neajutorarea ei. Am încercat s-o ajut, dar în același timp s-o las în pace. Într-o bună zi încordarea îi dispăru. Am crezut că Hanna redevenise cea dintotdeauna. După *Război și pace* n-am început imediat altă carte. I-am promis să mă ocup de asta și aveam cu mine, ca să aleagă, mai multe cărți.

Dar ea n-avea chef:

— Lasă-mă să te îmbăiez, băiete.

Nu zăpușeala verii era aceea care mă învălui la intrarea în bucătărie. Hanna aprinsese focul

la cazanul de baie. Lăsă să curgă apa în cadă, picură câțiva stropi de lavandă în apă și mă spălă. Halatul albastru deschis, înflorat, fără mâneci, sub care nu purta nimic, se lipea în aerul fierbinte și umed de trupul ei. Mă excita îngrozitor. În timp ce ne iubeam, am avut sentimentul că vrea să mă poarte spre senzații nemaiîncercate până atunci, unde să nu mai pot rezista. Și dăruirea ei era unică. Nu fără rezerve; rețineră nu și-a trădat-o niciodată. Dar era ca și cum ar fi vrut să ne scufundăm împreună.

— Acum întinde-o la prietenii tăi.

M-a expediat, și am plecat. Arșița zăcea peste case, peste câmpuri și grădini și tremura deasupra asfaltului. Eram amețit. Strigătele copiilor care se jucau și se bălăceau în bazin pătrundeau în urechea mea, venind parcă de la o mare depărtare. Mă mișcam în lume ca și cum nu-mi aparțineam, ca și cum nici eu nu eram parte din ea. M-am scufundat în apa lăptoasă, cu clor, și nu simțeam nevoia să mai ies la suprafață. Zăceam alături de ceilalți, îi auzeam vorbind și găseam că ce spun e ridicol și insignifiant.

Apoi, starea aceea ciudată dispăru. Și totul reveni la normal, o după-amiază obișnuită la bazin, cu teme pentru acasă și volei și pălăvrăgeală și flirt. Nu-mi amintesc cu ce mă ocupam în acel moment, când am ridicat ochii și am zărit-o.

Stătea la vreo douăzeci sau treizeci de metri, în șort și bluză descheiată, înnodată în talie, și se uita la mine. Am privit-o și eu. Din pricina distanței dintre noi, nu i-am putut citi expresia feței. N-am sărit în picioare și n-am alergat spre ea. Mă întrebam ce căuta la bazin, dacă voia s-o

văd și să fie văzută cu mine; și-mi mai trecu prin cap dacă aș vrea eu să fiu văzut cu ea, că nu ne întâlniserăm niciodată întâmplător și ce ar trebui să fac. Apoi m-am ridicat. În scurtul moment cât îmi desprinsesem privirea de la ea, plecase.

Hanna în șort și bluză înnodată, cu fața îndreptată spre mine și pe care eu nu o puteam desluși – încă o imagine pe care o am de la ea.

În ziua următoare dispăruse. Am venit la ora obișnuită și am sunat. Totul arăta ca de obicei, prin ușă am auzit ceasornicul ticăind.

M-am așezat pe scară. În primele luni știam întotdeauna pe ce traseu lucra, chiar dacă n-am încercat niciodată s-o însoțesc sau s-o aștept când pleca de la lucru. Apoi am încetat s-o mai întreb, nu m-a mai interesat. Abia acum îmi dădeam seama.

De la cabina telefonică din Wilhelmsplatz am sunat la Societatea de Transport, mi s-a făcut de câteva ori legătura și am aflat că Hanna Schmitz nu venise la lucru. M-am întors în Bahnhofstrasse, la tâmplăria din curte, am întrebat de proprietarul casei și mi s-a dat un nume și o adresă în Kirchheim. M-am dus acolo.

— Frau Schmitz? S-a mutat azi-dimineață.

— Și mobila?

— Nu era mobila ei.

— De când locuia aici?

— De ce vă interesează?

Femeia care se întreținuse cu mine prin geamul ușii închise fereastra.

În clădirea administrativă a Societății de Transport am întrebat în stânga și-n dreapta, până am dat de Biroul personal. Funcționarul care mă primi era amabil și îngrijorat.

— A sunat azi-dimineață, în timp util, ca să-i anunț înlocuitorul și a spus că nu mai vine. Că

nu mai vine deloc. Clătină din cap. Acum paisprezece zile ședea aici, pe scaunul pe care ședeți dumneavoastră, și i-am propus s-o calificăm vatman, iar ea azvârle totul dintr-odată.

Abia peste câteva zile m-am gândit să merg la Biroul pentru evidența populației. Ceruse să plece la Hamburg, fără să lase vreo adresă.

Zile în șir mi-a fost rău. Am fost atent ca părinții și frații să nu observe nimic. La masă participam puțin la conversație, mâncam ceva, nimica toată, iar când îmi venea să vărs, reușeam să ajung până la toaletă. Mă duceam la școală și la bazin. Acolo îmi petreceam după-amiezile într-un loc retras, unde nimeni nu mă căuta. Trupului meu îi era dor de Hanna. Dar mai rău decât dorul fizic era sentimentul de vinovăție. De ce, în clipa când am văzut-o, nu m-am ridicat imediat și n-am alergat spre ea? În situația aceea mărunță, vedeam limpede jumătatea de măsură a purtării mele din ultimele luni, prin care am renegat-o, prin care am trădat-o. Drept pedeapsă, plecase.

Uneori încercam să mă conving că nu fusese ea cea pe care o văzusem. Cum puteam fi sigur că fusese ea, când nu-i deslușisem precis chipul? Puteam să nu-i recunosc fața, dacă ar fi fost ea? Așadar, nu puteam fi sigur și se prea poate să nu fi fost ea?

Dar știam că a fost ea. A stat aici, a văzut – și a fost prea târziu.